

Voto

Studentenweekblad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie

nummer 21
maandag 20 februari 1995

Nieuwe aggregatie komt er niet Universiteit met handen in het haar

Afgelopen woensdag berichtte De Standaard dat de CVP ernstige bezwaren had tegen de plannen voor de lerarenopleiding van minister Van den Bossche. Voor alle betrokkenen kwam dat verzet van de CVP als een donderslag bij heldere hemel. Er werd in de universiteit wel wat gemopperd over het feit dat de plannen van de minister zo snel moesten doorgevoerd worden, maar dat ze nog tegengehouden zouden worden, daar had niemand op gerekend.

Achteraf is het misschien frappant dat het CVP-protest juist vóór de beslissing van premier Dehaene kwam om vervroegde verkiezingen uit te schrijven. Op het tijdstip dat de CVP protesteerde, heerste in de wandelingen al een grote twijfel of deze regering de termijn zou volmaken.

De discussie over de lerarenopleiding is al erg lang bezig. Maar pas toen minister Van den Bossche in oktober 1993 een discussienota naar buiten bracht, kwam er schot in de zaak. In november 1994 en februari 1995 volgden beleidsnota's, die een afgezwakte versie van de discussienota waren. De universitaire lerarenopleiding zou uitgebreid worden tot een half akademiejaar, voor een deel geïntegreerd in de licentie, voor een deel erna. De lesbevoegdheid van de regenten zou teruggebracht worden tot één vak in de tweede graad van het secundair onderwijs.

Njet

Die plannen kwamen tot stand na een ruime consultatie van alle betrokken instanties. De discussienota, de reacties hierop, de 'Ronde van Vlaanderen' nadien en een topoverleg in Eilewijn in december 1994, zorgden ervoor dat ieder zijn zegje kon hebben.

Door het protest van de regenten mochten delegaties van regentatudenten en -directies nog eens komen overleggen bij de minister. De lesbevoegdheid van de regenten werd nog uitgebreid tot Scheikunde en Duits in de eerste graad. Afgelopen woensdag kwam het CVP-partijbureau dan met principiële bezwaren op de proppen. Het heette dat er "iets fundamenteel fout" was aan de plannen van Van den Bossche. "Een visie op het leraar-zijn" zou ontbreken. Voor de leraren zouden te weinig mogelijkheden ingebouwd zijn om na verloop van tijd in hogere of lagere jaren te gaan lesgeven. Er zou met andere woorden niets gedaan worden aan het gebrek aan carrièremogelijkheden voor de leerkracht.

Het vreemde is dat die kritiek van de CVP nu pas komt. Alle partners waren het ongeveer eens over de plannen. Niemand was ervan overtuigd dat het de perfecte en definitieve hervorming zou zijn, maar het zou in ieder geval een stap in de goede richting betekenen: een voorzichtige opwaardering van het ambt van leraar, een herdenking van de opleiding in de hogeschool en een uitbouw van de universitaire lerarenopleiding. Door het njet van de CVP zal een nieuwe hervorming op pag. 2

Toegangsexamen voorlopig afgewend

De vervroegde verkiezingen lijken ervoor te zorgen dat de plannen van Vlaams onderwijsminister Van den Bossche voor een toelatingsexamen in de richtingen geneeskunde, tandheelkunde en kinesiterapie tot na de verkiezingen weinig kans maken. Een CVP-woordvoerder liet zich tegenover de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS) ontvallen dat het niet kan dat een belangrijk dossier als de lerarenopleiding nog binnen deze legislatuur afgehandeld wordt. Daarnaast gevraagd zei hij dat dit ook wel geldt voor het dossier van de toelatingsexamen, hoewel de partij twee weken geleden bekend maakte dat zij niet tegen zo'n examen is.

Het bewuste dossier zorgde, zoals wij eerder schreven, voor verhitte discussies binnen de Leuvense studentenbeweging Loko. Werkingsprincipe van Loko is dat men via stemming tot een standpunt komt dat verdedigd wordt naar de bewindvoerders. De loyaliteit van de kringen ten opzichte van de koepel leidt er logischerwijs dan ook toe dat zij geen 'aktieve oppositie' voeren tegen dat standpunt. Medica bepleitte een toelatingsexamen — mits die gekoppeld wordt aan maatregelen in de gezondheidszorg. Het merendeel van de kringen zag echter de noodzaak van zo'n toelatingsexamen niet in.

In een VVS-verslag dat afgelopen vrijdag op Kringraad ter goedkeuring voorlag, staat echter dat de Vlaamse geneeskundekringen met uitzondering van Brussel afzonderlijk gelobbyd worden hebben, dus ook Medica. Medica bevestigde dat niet expliciet, maar stelde daarentegen dat de non-oppositiesituatie alleen geldt voor Loko ten opzichte van VVS. Hoewel Medica wekenlang aangezust heeft op een standpuntswijziging van Loko, voelt de kring zich nu blijbaarder toch niet gebonden door de beslissingen van dat orgaan. De kring voelt zich trouwens verongelikt, omdat in het VVS-verslag het gelobby het werk van enkele "cavalliers seuls" genoemd wordt. Medica protesteerde en stelde "dat er overleg met Gent geweest was".

(kj)

Op Valentijnsdag betoogden studenten en Boelarbeiders samen te Gent, zie artikel pagina 2. (foto Kris Jacobs)

Het Interfakultair Bekertornooi en supportersgeweld En de winnaars zijn...

Vorige week woensdag werkten de sportiefste studenten de finales en troostingen van het Interfakultair Bekertornooi (IFB) af. Apolloon, de kring van de faculteit Lichamelijke opvoeding en kinesiterapie, ging met de meeste bekertoren lopen. De sportkotters veroverden het eremetaal in het handbal voor meisjes, volley voor jongens en meisjes, en voetbal voor jongens. Ekonomika (hand- en basketbal jongens), Cité (zaalvoetbal jongens), VRG (zaalvoetbal meisjes) en LBK (basket meisjes) verdeelden de rest van de hoofdprijzen onder elkaar, na een lange en vermoeiende sportdag.

gon te wegen door de inspannende acties heen en weer. Cité dipte zijn doelpuntensaldo aan met een scherpe bal laag in de linkerhoek. Een tweede doelpunt zat er voor de pedagogen nog niet in, hoewel ze het verdienden. Het werd zelfs 6-1 na een mooi nummertje voor de kooi van Pedagogie. De supporters van Cité begonnen te gewagen van een oefenmatch. En nadat een speler van Cité de bal ontfutselde en alleen de 7-1 tegen de netten jaagde, leek deze finale er wel een beetje op. Maar een oefenmatch kon je ze toch niet noemen, vervolgd op pag. 6

In de handbalfinale jongens stonden Ekonomika en de Archi's (aangevuld met monitoren handbalinitiatie) tegenover elkaar. Na één minuut wisten de Archi's dat ze voor een archimoeilijk opdracht stonden, want enkele mooie aanvallen mondten niet uit in doelpunten, maar wel in het commentaar: "Die hebben precies een echte keeper!". Pas toen het 2-0 voor Ekonomika was, vonden de Archi's een opening en maakten ze er met een afstandsshot 2-1 van. Het leek simpel te worden voor de ekonomen, maar de tegenstrever bleef aanklampen tot 4-3. Uiteindelijk slaagde Ekonomika erin een kloof van 5 punten te slaan en nog voor de rust diepten ze die met gevarieerd aanvalsplaatje uit tot 14-7.

Na de koffie openden de Archi's de score. Het werd nu meer en meer duidelijk dat de finale zich concentreerde rond twee jongens, die in eerste klas was Vanmunster een duo vormen, maar hier verbleven mekaar bekampen. Ze namen elk een groot aantal doelpunten voor hun rekening en hadden voor de rest een letterlijke hand in de overige acties. Samen zorgden ze in dit wedstrijdgedeelte voor wervende momenten. Bij een 20-12 stand vloog de sterpspeler van Ekonomika met twee minuten straf tijd van het veld. Hij verklaarde later dat je, volgens sommige trainers, geen goede wedstrijd hebt gespeeld zonder straf tijd.

Deze ietwat onsportieve hersenkronkel bleek nog bizarre waarheid te bezitten, want bij zijn reëtrede maakte hij er 21-13 van. De wedstrijd was echter gespeeld en de ploegen gaven mekaar ruimte, zodat na het fluitsignaal de 28-17 einduitslag voor Ekonomika op het scorebord prijkte. Het is vreemd dat zo'n snelle, doelpuntrijke en atraktieve sport als het handbal niet populaairder is in Vlaanderen.

Cupsfeer

Na het insident maandagavond tijdens de veldwedstrijd Ekonomika-VRG (waarover verderop meer), had de organisatie besloten om de supporters voor het zaalvoetbal te scheiden door te tegenover elkaar te zetten, met tussenin de voetballende jongens van Cité en Pedagogie. Zo'n 120 belangstellenden waren afgezet om hun ploeg naar de overwinning in het zaalvoetbaltornooi te schreeuwen en toeteren. De sfeer was er, de verwachtingen waren hoog gespannen. Beide ploegen begonnen dan ook nerveus aan de aftrap. Cité, technisch de betere, werkte als eerste de nul van het bord na een vlot kombinatiespel. Het antwoord van de pedagogen kwam er toen een bal, na kennismaking met respectievelijk een paal, een keeper, eigen voet en nogmaals de keeper, wat lullig in de goal verdween. Na vijf sterke minuten van Cité stond het 2-1. Een derde treffer kwam er toen een pas naar de linkerflank gevolgd door een balletje achteruit besloten werd in doel. Voor de pauze stond het 4-1 toen de bal na een slimme bal uit een stilstande fase heel mooi werd binnengetikt door een vrijstaande speler.

In de tweede helft maakte Pedagogie meermaals kennis met een sterk spelende doelman. De wedstrijd be-

BINNENIN

Warhol

Zoals toen Andy Warhol de tiran uithing, zwaait onze redaktiesekretaris de plak in de Vetolokalen. Parmantig loopt hij rond, met een zilveren pruik op zijn kop, gekleed in een ekstravagante knalgele broek en steeds maar uitroepend hoe fantastisch zijn medewerkers wel zijn. Om hem daarna niks te betalen.

Proton

Alias de kaart voor de kleine aankoopjes. U koopt er soepblikken mee, flesjes Pepsi, doosjes Brilliozeep en bloempjes. Voor Marilyn Monroe of de toren van Sint-Maartensdal gebruikt u maar beter Visa.

Boekbinder

Wil u een gevierd blueszanger worden, volg dan de cursus in deze Veto. U verft uw gezicht zwart. Vervolgens steekt u zichzelf de ogen uit en breekt de eigen vingers. Tenslotte koopt u een Coca-Cola-bottleneck en een akoestische gitaar.

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

Een bluesspelende zigeuner

De universitaire Kultuurkommissie stelt in het kader van haar woensdagmiddagvoorstellingen Een Uur Kultuur Roy Book Binder voor, een traditionele Amerikaanse bluesgitarist. Roy Book Binder is de leerling van Reverend Gary Davis en zwerft al vijftig jaar de wereld rond.

In een Uur-Kultuur wordt het optreden van Roy Book Binder ingeleid door een video-opname van Rev Gary Davis, een illustratie van de East Coast Blues. Deze plattelandsmuziek is sterk beïnvloed door ragtime en minstrel, rondtrekkende teatergezelschappen die voor entertainment zorgden met toneel en muziek. De muzikanten van East Coast Blues waren voornamelijk gehandicapte zwarten. Muziek spelen was voor hen de enige manier om niet te verho-

ren in het vooroorlogse Amerika.

Rev Gary Davis (1896-1972) was een van hen. Door een oogziekte, twee maanden na zijn geboorte, werd hij blind. Zijn gitaarspel had een harde en rauwe klank doordat hij op een ongemeen harde manier met duim en wijsvinger op zijn snaren tokkelde. Met zijn linkerhand, door een val gebroken en daarna verkeerd aan elkaar gegroeid, slaagde hij erin om vele ongewone akkoorden te nemen die bepalend zijn voor zijn gitaarklank.

Roy Book Binder vertelt op zijn laatste live-cd 'Book Binder...don't start me talking' hoe hij bij Rev. Gary Davis terecht kwam. "Ik hoorde een straatmuzikant een nummer spelen en raakte direct gefascineerd door de kracht van het nummer. Dat wou ik ook kunnen. De muzikant vertelde mij dat het een lied van Gary Davis was. Ik belde hem op en hij was bereid om les te geven, als ik geld had tenminste". Drie dagen later vertrokken ze samen op toernee. De taak van Book Binder bestond voornamelijk in het dragen van Gary Davis's spullen.

Van 1966 tot '68 toerde Roy Book Binder met Davis rond, en sindsdien heeft hij geen vaste woonplaats meer gehad. Hij leeft al vijftig jaar in een zwerfwagen. Meestal slaapt deze eenenvijftigjarige blueszanger langs de rand van de weg of op een autoparking. Doordat hij zoveel op weg is, ontmoette hij verschillende bekende muzikanten en stond hij er mee op een podium, onder andere B.B. King en Ray Charles. Met Bonnie Raitt maakte hij zelfs een toemee.

Diskriminatie

Roy Book Binder, als een van de weinige blanke blueszangers, heeft last van rassendiskriminatie. Volgens hem engageren vele bluesconcertorganisatoren gemakkelijker een zwarte muzikant, zelfs al is die oud en nog moeilijk in staat te spelen. Het is natuurlijk een feit dat weinig blanken de authenticiteit van oorspronkelijke blues kunnen reproduceren. Book Binder vormt hierop een uitzondering. Hij leerde immers de stijl van bluespioniers zoals Rev. Gary Davis en Pink Anderson.

Zijn muziek die hij zelf "Hillbilly Blues" noemt, is een samenraapsel van blues, folk en country. Uit zijn oude Gibsongitaar tovert hij een ongepolijst en eerlijk geluid, zijn stemgeluid is ruw maar melodisch en heeft het meeslepende ritme van iemand

die al vijftig jaar op podia over heel de wereld vertelt. Hij bezingt natuurlijk de traditionele bluessterren's, 'Let's get drunk again', en liefdessterren's, 'You call me a dog'. Maar eigenlijk gaat elk nummer over iemand die hij ooit gekend heeft en waar hij een leuke anekdote over weet.

luisteren naar zijn soort blues. Hij brengt met zijn repertoire eigenlijk een ode aan langvergeten rondtrekkende vertellers en in de vergetelheid geraakte bluesmuzikanten.

Koert Declercq

Fassinatie

Roy book Binder wil grappig en entertainend zijn op het podium maar wil zijn luisteraars ook leren

Roy Book Binder treedt dinsdag 21 februari op om 21.00 u in het Oratorienhof en woensdag 22 februari om 13.00 u in auditorium Zeger Van Hee, fakulteit Rechten in het kader van Een Uur Kultuur.

Inleiding tot de fundamentele misantropie

DE MAN MET DE 2 GLAZEN OGEN

DOORSPRONKELIJK HAD IK ER MAAR EEN, MAAR OP EEN MORGEN LEPELDE IK HET VERKEERDE OOG UIT MIJN DOEKAS

J

- Verdorie, ik heb geen kleingeld voor de drankautomaat.

- En dit, wat is dit hier?

Proton. De kaart voor kleine uitgaven.

Vraag ze in uw bankagentschap in Leuven, Heverlee, Kessel-Lo of Wavre.

advertentie

CAFE SILO DOORBREEKT DE STILTE

Goeie dingen zijn niet kapot te krijgen. Daarom gaan wij op donderdag door tot het bittere einde.

Dit moet je zien.

(Gratis taxipendel aan de Oude Markt (Kotmadam), Fochplein, Tiensestraat (Hooverplein))

Disco-Resto-Café Silo kan verhuurd worden voor fuiven - optredens - recepties - bruiloften. Bel ons op.

CAFE SILO - VAART LEUVEN - 016/20.17.71 - 075/26.46.72

Andy Warhol in tijd en ruimte Zijn is gezien worden

De veelzijdige pop-artiest Andy Warhol is bij het grote publiek vooral bekend als beeldend kunstenaar. Hij was de eksentriekeling met de zilverkleurige pruik die in de jaren zestig Marilyn Monroe's, Elvis Presley's en blijes Campbell-soep in grote hoeveelheden zeefdrukte en verkocht. Minder bekend is wellicht het feit dat hij in die dagen ook een heleboel films en video's maakte. Tussen Warhol's opvattingen over beeldende kunst en film kunnen heel wat parallellen getrokken worden.

De inspiratiebron voor heel wat Amerikaanse kunstenaars in de jaren zestig was de leefcultuur van een welvarende middenklasse, die voor zichzelf na de oorlog een kommersieel gericht consumptieprogramma had geschapen. Net als heel wat jongeren zetten ook vele kunstenaars zich tegen deze zelfvoldaanheid fel af. Sommigen van die laatsten deden dat precies door elementen uit die cultuur over te nemen, maar ze op zo'n manier uit hun context te halen dat de absurditeit ervan pijnlijk duidelijk werd. Net zoals Roy Lichtenstein prentjes uit stripverhalen levensgroot afdrukt en in een museum hangt, zal Andy Warhol Hollywoodsterren als Marilyn Monroe, of doodgewone dingen als soepblikjes of pakken waspoeier met zeefdruktechnieken veelvuldig reproduceren en dan kunst noemen. De abstracte en expressivistische kunst van de jaren vijftig heeft hij ook helemaal afgedaan, de pop-artiest is springlevend.

Deze tipische manier van werken, een onbeperkte reproductie van allemaal identieke beelden maken, geeft al een duidelijke illustratie van Warhol's visie op kunst. Het kunstwerk hoeft van hem helemaal niet authentiek te zijn, de kunstenaar is geenszins een geïnspireerde schepper en enige bedoeling is het artefakt volledig vreemd. Het beeld wil niks uitdrukken, illustreren, bevestigen of verbergen. Ook is de maker niet of amper persoonlijk betrokken bij zijn kunstwerk. Zowel Warhol's schilderijen als zijn films zullen na verloop van tijd gewoon door zijn medewerkers gemaakt worden. Het maakt bovendien weinig uit wat precies afgebeeld wordt. Dat wordt duidelijk in de keuze van vaak zeer banale onderwerpen.

Factory

Dat maakte de relatie tussen de kunstenaar en zijn werk in de praktijk

Tweede retrospectieve van Warholfilms Een stijve van acht uur

Het Stuc vertoont deze week een tweede retrospectieve van films van pop-artiest Andy Warhol. Dat zijn bevreemdende en dekadente mixen van glamour, minimalisme, voyeurisme en pornografie. Het is de eerste keer in drie-entwintig jaar dat deze films weer kunnen vertoond worden.

Vijfjaargeleden organiseerde het Stuc een eerste retrospectieve van films van Andy Warhol, en dat was toen een enorm succes. Lange jaren gingen namelijk voorbij, sinds Warhol zelf zijn films in 1972 uit roelatie had genomen. Sindsdien heeft de mite rond de Warholcinema monumentale proporties aangenomen. In 1990 was het weer mogelijk een aantal van zijn films spelen, dankzij restauratiewerken van de Andy Warhol Foundation for Visual Arts, een fonds dat na de dood van de kunstenaar in 1987 werd opgericht om met de opbrengst van zijn nalatenschap zijn artistieke erfenis te bewaren.

Het succes van de vertoning van onder andere de klassiekers 'Kiss', 'Eat' en 'Chelsea Girls' stelde de Foundation in staat om een tweede reeks films te restaureren, en die wordt deze week vertoond in het Stuc. Geserveerd worden 'Poor Little Rich Girl' en 'Lupe' uit 1965, 'Bike Boy', 'The Loves of Ondine' en 'A Man' uit 1967-1968, en vooral 'The Velvet Underground and Nico' (1966) en het monumentale 'Empire' (1964). Daarnaast is er ook een selectie uit het televisiewerk van Warhol en een documentaire over zijn vroege filmcarrière.

Toen Andy Warhol in 1963 films begon te maken, was hij al wereldberoemd als beeldend kunstenaar. De pop-art had de ondergrond van het New-Yorkse avantgarde-circuit ingevuld voor wereldwijde provokatie en Andy Warhol dirigeerde als een meedogenloze tiran de beweging vanuit zijn dekadente atelier, de Factory. Daar schoot Andy Warhol zijn eerste prenten, minimalistische en voyeuristische monsters. Hij maakte van zijn hoofdzakelijk homoseksuele entourage supersterren, dekadente pastiches van de Hollywoodstars. Warhol observeerde hen urenleng met statische camera terwijl ze aten, zoenden, de liefde bedreven, rookten en drugs

gebruikten: "Ik deed dat omdat de mensen gewoonlijk alleen naar de bioscoop gaan om de ster te zien, om hem op te vreten. Nu hadden ze eindelijk eens de kans om zo lang te wilden naar de ster te kijken, ongeacht wat hij deed. Zulke films waren ook gemakkelijker om te maken." Opvallend waren vooral de hoge graad van openlijke homoseksualiteit en pornografie in zijn films. Maar de beeldschone jongedames zijn niet enkel lustobjecten, ze functioneren als rolpatronen: enerzijds reflecteren ze zo de dubbelzinnige houding die Warhol onderhield tot de consumptie-maatschappij van de jaren zestig, maar ook golden ze als voorbeelden voor de talloze travesties die de Factory bevolkten.

Pornografie

Het monument uit die periode heet 'Empire', en is een acht uur durende studie van het Empire State Building, gefilmd vanaf zes uur 's avonds. Je ziet dan het gebouw terwijl het langzaam donker wordt en er lichtjes aan en uit gaat. Nu was het zo dat het gehele Factory-publiek zwaar aan de amfetamines zat, en dus was de algemene opwinding die onder de crew ontstond telkens als de opnamen gestoord werden, ook niet zo verwonderlijk. Andy Warhol over Empire: "Het Empire State Building is een ster. Het is een stijve van acht uur. Het is zo mooi. De lichten gaan aan en de sterren komen naar buiten en het gebouw deint zachtjes heen en weer. Het is net Flash Gordon die de ruimte ingaat".

Nadien ging Warhol ook geluid toevoegen aan zijn films. Het was dan de bedoeling dat zijn sterren interessante dingen zouden zeggen. Warhol als regisseur is zo eerder een koel registreerder voyeur dan een verhaaltjesverteller. Hij wilde geen senario's,

wel vrij paradoxaal. Warhol verborg zich achter zijn kunst, maar vestigde daardoor alle aandacht van het publiek op zijn eigen persoon; hij probeerde zijn werken zo betekenisloos mogelijk te maken, maar dat gaf dan weer aanleiding tot eendelige interpretatiepogingen. Maar vooral zijn houding ten opzichte van de consumptie-maatschappij is erg tegenstrijdig. Enerzijds zet hij er zich tegen af, maar door zijn kunst in grote oplage af te drukken en te verkopen maakt hij er in feite ook weer een consumptieproduct van.

Vanaf 1963 doet Andy Warhol dat alles en meer in de Factory, zijn volledig in zilver geschilderde atelier op de 47th Avenue in New York. Daar werkt hij nog een tweetal jaar met allerlei zeefdruktechnieken, en maakt er ondermeer de bekende Flowers, Self-portraits, colafjesjes, Marylins en Elvisen. Als bij zijn overzichtstentoonstelling van '65 blijkt dat de pop-art helemaal doorgebroken is kondigt hij het einde van zijn schilderscarrière aan, en wijdt hij zich enkel nog aan de film.

Aanvankelijk komt dat erop neer dat hij op een vrij willekeurige plaats een camera neerpoet en afwacht wat er gebeurt. De inhoud van de film werd bepaald door de inspiratie van hen die door Warhol voor de lens waren gezet, en de lengte van de film was de lengte van het filmrolletje. Vooral

de pure objectiviteit van de observatie en de afwezigheid van een actieve kunstenaar was wat Warhol in deze werkwijze aantrok. Ook beriep hij er zich graag op vooral niet de regisseur van zijn films te zijn, maar zelf een toeschouwer. De camera doet al het werk, de film maakt zichzelf.

Empire

Deze manier van filmen was in zijn tijd zeer modern. Ze wijkt uiteraard af van de klassieke Hollywoodfilm, die bestond uit een mooi verhaaltje met een intrige en wat komplikaties, maar uiteindelijk een happy end, maar ze verschilt ook van de experimentele of underground-film van andere vernieuwers. Die deden hun best de band tussen film en maker op allerlei manieren te herstellen. Warhol trachtte die band precies weg te denken, en de toeschouwers de indruk te geven dat het gefilmde gebeuren zonder medeërende instantie op hen af komt. De spelers in zijn films zijn dan ook geen acteurs in de professionele betekenis van het woord, maar wel een keuze uit de mensen die op het moment van de opnames in de Factory rondhingen.

De films uit die eerste periode worden wel eens bewegende schilderijen genoemd, en de overeenkomst tussen de schilderende en de filmende Andy is inderdaad vrij groot. Een film als

'Empire' is tenslotte weinig meer dan een groot aantal ongeveer identieke beelden, waarin beweging haast onmerkbaar is. De thema's van deze films komen net als bij zijn zeefdrukken, uit het dagelijkse leven. Warhol is een voyeur, een voorbijganger die toevallig getuige is van universeel-menselijke gebeurtenissen: eten, slapen, vrijen.

In een latere fase zien we dat Warhol meer en meer pogingen doet om wat verhaal in zijn films te brengen. Volgens de critici gaat zijn creativiteit en vernieuwing dan wel de mist in: hij is niet goed in het vertellen van verhalen, wel in het zich omringen door extravagante persoonlijkheden die zelf onverwachte en vaak schokkende verhalen bedenken. Nog later concentreert hij zich op videokunst en het maken van talkshows, die hij vertoont aan een New-Yorkse kabelmaatschappij en aan MTV. Andy Warhol zal dan ook steeds meer zelf voor de lens verschijnen. Dat kulmineert in een gastoptreden in de serie 'Love Boat'. Zijn streefdoel was trouwens vierendertig uur ononderbroken in de eter te zijn. Van een oorspronkelijk passieve voyeur evolueerde Warhol zo naar een mediageifie figuur, onder het motto 'zijn is gezien worden'.

Martijn Graumann

scherpstellen is nog niet je dat

maar situaties, en in die situaties moesten de sterren dan zichzelf zijn. Een van Warhol's lievelingsupersterren in die dagen was de beeldschone Edie Sedgwick, die de hoofdrol speelt in 'Lupe' en 'Poor Little Rich Girl'.

'Poor Little Rich Girl' was Sedgwick's eerste hoofdrol in een Warholfilm. Het was Andy's versie van een film met zijn jeugdidoel Shirley Temple. In de oorspronkelijke film ontsnapt het achtjarige kindsterretje bij toeval aan de geborgenheid van haar vaders rijkdom en komt dan terecht in een reizend variëteégezelschap. In Warhol's film duikt uiteindelijk wel geen vader op om de pret te bederven. Andy Warhol draaide de film zonder script. "Ik wilde alleen maar geweldige mensen bij mekaar brengen en ze over zichzelf laten praten, en dan zou ik ze filmen. Als Edie een script nodig had, zou ze niet geschikt zijn geweest voor de rol." En dus loopt Edie Sedgwick zeventig minuten lang door haar kamer, ligt op haar bed, praat ze in de telefoon, terwijl ze pronkt met haar kleren en vertelt hoe ze er in zes maanden tijd een erfenis heeft doorgejaagd.

Sadomasochisme

Een ander dokument uit die tijd is de opname die Warhol maakte van een jansessie van de Velvet Underground. In 1965 was Warhol op zoek naar een rock'n'rolgroep. Hij dacht dat hij ook geld zou kunnen verdienen met films die in de rock'n'rolsfere lagen, en toen hij op een avond een optreden van de Velvet Underground zag, was hij meteen verkocht. Je kon niet zien of de

drummer een jongen of een meisje was, de band zong nummers over drugs en sadomasochisme en had het woord 'underground' in haar naam. De samenwerking was dezelfde avond nog beklonken. Die resulteerde later in een plaat, die de geschiedenis van de rockmuziek zou herschrijven en undergroundrockmuziek als begrip introduceerde: 'The Velvet Underground and Nico', geproduceerd door Warhol, die ook de legendarische baarnaahoes tekende. Er werd samen geïnterviewd met de Velvet Underground met daarnaast een SM-performance op het podium. De film 'The Velvet Underground and Nico' uit 1966 is een jansessie van een uur door de groep, tot de politie binnenvalt na klachten wegens buurtwaai.

In deze periode werden ook de meeste andere films gemaakt die tijdens de tweede retrospectieve worden vertoond, bijvoorbeeld 'Bike Boy', 'A Man' en 'The Loves of Ondine'.

Geleidelijk evolueerde Warhol naar schaamteloze commerciëlniteit, zonder evenwel het Hollywoodpubliek dat hij voor ogen had te kunnen paaien. En zo groeide de ontgoocheling in Warhol over sinema. De schilderijen waren winstgevend, maar de films slokten vele duizenden dollars op die er niet konden uitgehaald worden. Warhol hield zich steeds minder bezig met zijn eigen films, tot hij enkel nog geld schoot voor prenten die nu op professionele wijze gedraaid werden door zijn medewerkers. Ironisch dat net deze films, bijvoorbeeld 'Trash' en 'Heat', het meeste succes hadden.

Toch stopte Warhol in 1972 ook met het produceren van films, terwijl hij eveneens zijn oudere werk uit roelatie nam.

En nu zijn er dus eenmalig weer een aantal werken te zien. Of je dit nu grote kunst moet vinden of niet is een twijfel die je ook bij ander werk van Warhol bekruip, maar toch wekt de koele eigengereidheid waarmee Warhol elke konventie het raam uitslingert bewondering op. Bovendien is de pure epiek van acht uur Empire geheel anders dan de bewoende en tenslotte geldt nu nog steeds wat dertig jaar geleden ook al het geval was: wie een beetje hip wil zijn gaat naar Andy Warhol kijken.

loris Janssens

Alle voorstellingen vinden plaats in de Vlammingestraat 83. Op dinsdag 21 februari is er om 20.00 u 'Lupe' plus 'The Velvet Underground and Nico' en om 22.30 u 'Bike Boy'. Woensdag ziet u om 20.00 u een compilatie van tv-werk en om 22.30 u 'Poor Little Rich Girl'. Donderdag om 20.00 u is er een video over Warhol's sinema en om 22.30 u 'The Loves of Ondine'. Vrijdag 24 februari is er om 20.00 u acht uur 'Empire' en ondertussen ook 'Flesh For Frankenstein' en 'Blood for Dracula'. Zaterdag tenslotte om 20.00 u nogmaals 'Lupe' gevolgd door 'The Velvet Underground and Nico' en om 22.30 u 'A Man'. Alle voorstellingen kosten 100/150 frank, behalve 'Empire', dat 150/200 frank kost.

Bekertornooi

vervolg van pag. 1

Pedagogie speelde goed mee maar stootte op een sterke defensie en was ongelukkig in de afwerking. Ondanks een uitgespeelde kans verzuimden de pedagogen zelfs om de score te milderen. Cité maakte tijdens het matchslot er nog 8-1 van en verpruiste nog een open kans. Pedagogie verdiende meer dan een 8-1 afstraffing, maar die uitslag gaf ook de sterkte weer van de Citéploeg in deze aangenaam opgeluisterde wedstrijd.

Ekonomika en Apollon, alletwee doorgestoomd naar de finale zonder setverlies, bekampten mekaar in een snelle, aggressieve en inspannende volleyfinale. De twee ploegen rekruteerden vele spelers uit vierde, derde en tweede nationale.

Apollon kwam na een 2-0 achterstand tot 2-2 terug in het begin van de eerste set. De ploeg liep dan verder uit tot 4-10, met ingestudeerde en getrainde nummertjes. Een mooi blok van Ekonomika leidde tot 5-10 en de ekonomen kwamen terug tot 8-10. Apollon nam de service weer over, en ondanks twee time-outs van Ekonomika, maakten de sportkotters de set uit met 8-15.

Blokwerk

Ekonomika was geprikkeld en gaf voluit gas in de tweede set. Mede dankzij vier moordende springopslagen stond het 7-0. Apollon herstelde van deze vloedgolf en kon tot 10-8 terugkomen. Goed blokwerk en fraaie aanvallen zorgden ervoor dat, met 14-8 op het bord, Ekonomika kon serveren voor setwinst. Apollon beet nog van zich af, maar door een domme fout rijden de ekonomen met 15-11 de set binnen.

De derde set verliep gelijkopgaand tot 10-10. In een felbevochten einde werd het tenslotte 15-11 voor Apollon. Hetzelfde spelbeeld in de vierde set. Twee gelijkwaardige ploegen namen elkaar onder vuur met kanonnen. Bij een 7-2 stand in het voordeel van Ekonomika moest het net vervangen worden omdat het naar beneden was gesmasht. Apollon begon sterker te spelen en dichtte de kloof tot 11-10. Ekonomika gaf zich echter nog niet gewonnen en met 13-

13 begon een nerveus seteinde. De score bleef lang op het bord en de service wisselde steeds van kamp. Met een springopslag, die leidde tot 13-14, kon Apollon serveren voor set-en matchwinst. De vierde setbal was de goede en Apollon won met 3-1 in de sets na een fraaie finale. Dat vond ook de scheidsrechters, die het spelniveau hoog takseerden: derde klasse waardig.

Chaos

Opnieuw Apollon en Ekonomika gaven elkaar partij onder lichten in de finale van de voetbalkompetitie. Ekonomika bereikte verdiend die finale na een chaotisch einde van zijn halve finale. Die halve finale tegen VRG eindigde vijf minuten voor tijd met 5-0 op het scorebord voor Ekonomika. De herrie was begonnen met een vermeende offside-goel van Ekonomika. Een hele reeks chaotische incidenten volgde: te vroeg aftrappen, scheldend VRG-publiek, een gele kaart voor het VRG. Het beslissende opstootje was een geduw en getrek tussen de voorstopper van het VRG en een aanvaller van Ekonomika, waar de scheidsrechter aanvankelijk niet op reageerde. Op eens kwam het jellende publiek het veld opgelopen. De scheidsrechter, nochtans iemand uit vierde klasse, kon de wedstrijd niet meer controleren en blies vroegtijdig af. Of de afloop van de wedstrijd alleen aan de VRG-supporters of ook aan de wedstrijdleiding te danken is, blijft een vraag. Sportraad liet het VRG nog deelnemen aan de kleine finale, maar is van plan het verhaaltje in ieder geval nog een mooi krulstartje te geven. Een beker voor hun derde plaats kreeg het VRG alvast niet.

Ploegen

De finale zelf was niet zo incidentrijk. Ongeveer vijftig supporters doorstonden de evenwichtige eerste helft, die snel verzandde in middenveldvoetbal zonder doelgevaar. Twee spelers liepen elkaar voor de voeten bij een kansje, een onzorgvuldige terugspelding en enkele zwakke schoten op

Het basketteam van ekonomika

(foto Joris Dox)

doel waren de enige lichtpunten. De supporters vroegen zich misnoegd af of de spelers wel rekening hielden met het publiek. Men hoopte op een betere tweede helft.

Maar hetzelfde spelbeeld hield aan tot, na een hoekschop, de bal door Apollon werd binnengetrapt in de kortste hoek: 1-0. Ekonomika moest nu wel drukken, maar het kwam nooit echt tot een uitgespeelde kans. De wedstrijd werd wat ruwer. Het gevaar kwam nog van Apollon. Na een mislukte actie was het toch weer raak. Na een pas naar de linkerflank, trok een Apollonspeler naar het centrum en schoof de bal tegen de rechterterpalaag binnen. Ekonomika zette twee goede acties op, maar de keeper zat er steeds tussen. Apollon duwde nummertje drie nog tegen de netten. Een Apollonspeler zag de hele linkerflank voor zich liggen na een gekruiste bal en stormde op doel af met een man in de rug. Hij drukte af, de doelman stopte onzorgvuldig zodat een goedgevolgd medespeler de 3-0 in het open doel trapte. Het spel werd iets

beter, maar er vielen geen doelpunten meer in deze matte wedstrijd.

De finalisten voetbal (jongens) en basket en volley (meisjes en jongens) zullen van 27 februari tot 3 maart deelnemen aan het twaalfde LIISST (Leuven Internationaal Studenten SportTornooi). Hieronder vind je de volledige uitslagentabel van het IFB.

Een sfeerbeeld van een meisjeswedstrijd zat er niet in omdat deze wedstrijden steeds verschromen werden (ploegen kwamen niet opdagen, voorrondes moesten nog gespeeld worden of wedstrijden gingen gewoon niet door).

Tom Van Schandevyl

UITSLAGEN IFB

Handbal:	-jongens:	finale:	Ekonomika-Archis	28-17
		troosting:	Spora-Industria	17-19
Zaalvoetbal:	-meisjes:	finale:	Apollon-Archis	15-10
	-jongens:	finale:	Cité-Pedagogie	8-1
Basketbal:		troosting:	VRG-Medika	12-2
	-meisjes:	finale:	VRG-LBK	2-1
	-jongens:	finale:	VTK-Ekonomika	60-82
	-meisjes:	finale:	Apollon-LBK	21-32
Volleybal:		troosting:	VTK-Ekonomika	36-15
	-jongens:	finale:	Apollon-Ekonomika	3-1
		troosting:	VTK-LBK	3-1
	-meisjes:	finale:	Apollon-Terbank	2-0
Voetbal:		troosting:	LBK-Politika	2-1
	-jongens:	finale:	Apollon-Ekonomika	3-0
		troosting:	VRG-VTK	4-1

'Vertellingen van 1001 nacht' in het Stuc Fantasia overwint dood

Woensdag 22 februari en donderdag 23 februari loopt in het Stuc de voorstelling 'Vertellingen van 1001 nacht' van Rieks Swarte. Swarte is de uitvinder van het begrip speelgoedtheater en staat bekend om zijn amuseante en luchtige producties. Ook deze voorstelling bruisst van leven en is voorzien van de nodige humor. Swarte heeft zich voor de productie gebaseerd op de ongesensureerde vertaling van '1001 nacht' die een veel sterkere erotische ondertoon heeft dan de versies die wij tot nu toe gewend waren.

Het verhaal is overbekend. Na het overspel van zijn echtgenote heeft de verbitterde sultan de gewoonte om elke nacht te delen met een andere vrouw. De volgende ochtend laat hij

Sjahrazaad hem nacht na nacht de wonderbaarlijkste verhalen tot hij haar, na '1001' nachten en drie kinderen, tot zijn vrouw neemt. De fantasie overwint de dood.

Syrisch

Deze fantastische vertellingen zijn dus uitermate geknipt voor Rieks Swarte, de uitvinder van het begrip 'speelgoedtheater'. Hij gaat ervan uit dat toneelrekwisieten in het theater een even belangrijke plaats innemen als de acteurs en de tekst. In zijn recente productie 'Vertellingen van 1001 nacht' door Toneelschuur uit Haarlem, leidt Swarte zijn toeschouwers met een beperkt aantal middelen binnen in een wervelende fantasie-

wereld. Swarte heeft zich voor deze reeks voorstellingen gebaseerd op de nieuwe vertaling van '1001 Nacht' door Richard Van Leeuwen, die gebruik maakte van de originele en ongekunstelde versie van de teksten. In de originele versie in Syrisch handschrift beslaan deze Oosterse vertellingen slechts 271 nachten. Ze hebben ook een sterkere erotische ondertoon dan de gesensureerde versies die onze koninkrijken tot nu toe bereikten. Van deze vertaling zijn reeds enkele delen verschenen en het hele werk moet rond zijn voor 1999. Tekstschrift Niek Barendsen heeft in opdracht van Swarte enkele verhalen uit de twee verschenen delen voor de toneelscen bewerkt.

Eksotisch

Het resultaat is een wonderbaarlijke, magische wereld die bevolkt wordt door sultans en prinsessen, derwijzen (bedelmonniken) en djinns (vuurgeesten), eunuchen en zussen

die omgetoverd zijn in handen. Er wordt in de voorstelling echter wel een beroep gedaan op het inleefvermogen van de toeschouwer. Zo stellen zeven houten zwaardjes die achtereens op het toneel worden geworpen, zeven ridders voor. De zwoele, Oosterse nachten waarin Sjaraazad haar verhalen vertelt, worden opgevoerd onder een blauw-zwart doek met sterren en een maan. Rieks Swarte bespeelt op de achtergrond een schare van Oosters klinkende instrumenten zodat de sfeer nog meer in de juiste richting gestuurd wordt.

De zes acteurs gaan gekleed in prachtige gewaden en vertolken samen talloze rollen. Door het wisselen van een sjaal of een hoofddeksel staat plots een ander personage op het toneel. Het stoort alerm minst. De acteurs acteren licht en luchtig, melig, af en toe opzettelijk overdreven met cartoon-achtige moppen. Soms volgen de woordgrappen elkaar misschien té snel op en is het moeilijk om te volgen.

Decamerone

De raamvertellingen (de voorstelling bestrijkt een nacht of zes) wisselen elkaar in ijtempot af. Een acteur kan afwisselend verteller en speler zijn. Deze 'Vertellingen van 1001 nacht' zijn een hommage aan de rijke Oosterse cultuur. Swarte pleit voor een assimilatie met de Arabische cultuur die ons tegenwoordig omringt, maar waarvan wij slechts bitter weinig afweten. De multiculturele cast schotel ons een Decamerone-achtige schets van de Oosterse samenleving voor waarin humor, erotiek, geweld en moraal de belangrijkste ingrediënten zijn. Deze wervelende voorstelling is als het ware een oaze van ontspanning en amusement.

Anouk Vanherf

'Vertellingen van 1001 nacht' door Rieks Swarte loopt in het Stuc op woensdag 22 februari en donderdag 23 februari. De voorstelling begint om 19.30 u. Kaarten: 200-300f.

- 1.000 F om een sandwich en een pint te betalen?
Hebt u niets kleinere?
- Ja hoor.

Proton. De kaart voor kleine uitgaven.

Vraag ze in uw bankagentschap in Leuven, Heverlee, Kessel-Lo of Wavre.

(advertentie)

Shell verantwoordelijk voor tweeduizend doden?

Vrijdag werd op Sociale Raad beslist een bericht te onderzoeken dat enkele weken geleden tweemaal op het BRTN-radiojournaal werd uitgezonden. Het bericht is afkomstig van BRTN-korrespondent in Tunis, Henk Ruysenaers, die melding maakte van de moord op bijna tweeduizend leden van de Nigeriaanse Ogoni-stam omdat ze zich verzet hebben tegen de olieexploitatie in hun gebied. De oliewinning zou in het gebied in handen zijn van het Nederlandse oliebedrijf Shell.

Ruysenaers stelt dat Shell, de Nigeriaanse regering en het leger nauw samenwerken in de slachting. Dat zou aan het licht gekomen zijn door een memo die op 12 mei '93 opgesteld zou zijn, en die tien dagen later de militaire administrateur van River State bereikte. Daarin staat dat de Ogoni's zonder enige barmhartigheid moeten worden uitgeroeid, zodat de oliemaatschappij weer door kan gaan met het boren en produceren van de olie die in deze oostelijke provincie rijkelijk aanwezig is. Shell had door de positie van de Ogoni's in januari 1993 bijna alle personeel uit dat gebied moeten terughalen.

Sociale Raad gaat het bericht onderzoeken en vraagt zich af waarom het niet meer persoonsdacht kreeg. Daarnaast wil men nagaan of het een alomstaand gegeven is en of dit soort slachtingen vaker in de doofpot gestopt worden. Of er acties tegen Shell komen, staat nog niet vast.

(pvt)

Organisatoren gaan zelf horrorfilms maken

Gert Van Mol (links): "De meest horrorfreaks zijn tips zoals Ruben Nollet."

(foto Karel De Weerd)

Deze week organiseert het maandblad Teekl haar vierde jaarlijkse Nacht van de Wansmaak. Op het programma staan deze keer vier films van het Amerikaanse Troma, dat al jaren grossiert in 'slechte smaak'. Het gaat trouwens niet slecht met Teekl en het jonge volkje dat daar de dienst uitmaakt, wil méér. Daarom hebben zij het plan opgevat zelf horrorfilms te maken. Reden genoeg voor Veto om Teekluitgever Gert Van Mol en dito-eindredacteur Ruben Nollet aan de lichtjes over-zized hoektand te voelen.

Een proefopname voor hun eerste film was vorige week in het Ka2-programma Tilt te zien. Daarin zuigt een jongedame het oog van een vriend uit en zaagt ze één van de armen van de ongelukkige af. Het is trouwens niet de eerste keer dat een Belgische horrorfilm gemaakt wordt, maar het opzet blijft vrij uniek.

Ook vrij uniek is het aanbod films dat zij dit jaar op de Nacht van de Wansmaak presenteren. Productiehuis Troma mag dan wel een begrip zijn bij de freaks, de films zijn slechts zelden op het grote scherm te zien. Titels als 'A Nymphoid Barbarian in Dinosaur Hell', 'Surf Nazis Must Die', 'I Was a Teenage TV Terrorist' of 'Class of Nuke 'em High 2: Subhumanoid Meltdown' zeggen al veel. Troma's bekendste produkt is 'The Toxic Avenger' (en de twee vervolgen daarop). De catalogus van het Brusselse Festival van de Fantastische Film 1992 omschrijft die film als volgt: "Alle ingrediënten om een goede film te maken waren weer ruimschoots afwezig: goede acteurs, een geloofwaardig verhaal, een diep respect voor de vrouwelijke medemens, en een diepzinnige moraliteit".

Lap.
Ruben Nollet: «De vorige Wansmaak-edities hadden we telkens één Troma-film als laatste of voorlaatste, dacht ik. De vier films die we deze week vertonen zijn 'Bloodsucking Freaks', 'Mother's Day', 'Tromabilia' — een beetje een collage van gedenkwaardige momenten uit Tromafilms — en tenslotte 'Troma's War'. Troma-films zijn een beetje een genre op zich, een noemer voor lowbudgetfilms met bedoeld kitscherige speciale effecten en geestige non-humor. Het is trouwens de bedoeling om rond het begin van het volgende akademiëjaar — zo ongeveer oktober, november — nog een Nacht van de Wansmaak te organiseren. Deze Troma-nacht hebben we gedaan omdat de kans zich voerde, en eigenlijk waren we toch al van plan de Nacht van de Wansmaak te verhuizen naar het einde van het jaar. Van die volgende Nacht zullen we zelf het programma samenstellen.»

Shot

Veto: De films die jullie zelf gaan maken zijn trouwens niet de eerste Belgische horrorfilms. Enkele jaren geleden was er al 'Rabid Grannies'.

Nollet: «Er was ook al 'Lucker', maar er is nooit zoiets als een underground geweest in België, heel vreemd eigenlijk: men klaagt steen en been omdat er geld te kort is om echt goede films te maken, maar er zijn nauwelijks mensen die zelf iets proberen. Dat gaan wij eens doen, maar zoals je zegt zijn er reeds andere Belgische horrorfilms geweest. 'Rabid Grannies' is trouwens gemaakt met steun van Troma en zat dus ook stevig verankerd in een Amerikaans produktiehuis. 'Lucker' was zo slecht. Die film gaat over een seriemoordenaar in Kortrijk en is ook

een no-budgetfilm, opgebouwd rond een effect. Hij is interessant als fenomeen, maar als film...»

Veto: De films die jullie willen, hebben wel een heel beperkt budget, maar toch: onmiddellijk drie films? Nollet: «Van twee van de drie hebben we het scenario al uitgewerkt, met het derde zijn we nog aan het spelen. Maar van één film is het al zeker dat hij gedraaid wordt. De realisatie van de andere twee hangt een beetje af van het succes van de eerste.»

Gert Van Mol: «Drie films maken geeft ons ook de kans om het ineens goed te plannen. Volgens mij kunnen we daar namelijk ook geld mee verdienen, als we het goed aanpakken tenminste. Als je ervan uitgaat dat je één film maakt, kanaliser je al je energie daarnaar, en dan is het gedaan, terwijl je eigenlijk vooruit moet zien en moet plannen zodat je het kan herhalen. Er komt ook heel wat volk bij kijken en ik wil die mensen duidelijk maken dat het niet een one shot is.»

Bek

Veto: Jullie hebben dus ook al twee scenario's klaarliggen?

Nollet: «Die zijn eigenlijk vrij goed, al zeggen we het zelf.»

Van Mol: «'Ruby's Wax', de eerste film, gaat over een studente, Ruby, die een bepaalde aantrekkingskracht heeft, en dat blijkt iets met haar prachtige huid te maken te hebben. Het blijkt dat zij een bepaalde lotion voor haar huid gebruikt, Ruby's wax, die zij zelf samenstelt, grotereels op basis van mannelijk zaad. Zij bedrijft met verschillende mensen de liefde, maar dat pakt haar niet zo, die seks op zich. Zij gaat op zoek naar de perfecte lover, want er is altijd maar één klein deel dat ze goed vindt aan die jongens. Uiteindelijk gaat ze als een velleerde Frankenstein haar eigen perfecte lover samenstellen, door haar vrienden te vermoorden en bepaalde stukjes te gebruiken.»

Veto: Jullie omschreven de films ook al als 'exploitation films'. Wil dat zeggen dat 'Ruby's Wax' hardcore-porno wordt?

Van Mol: «Nee, er zal wel veel naar in komen. In het begin dachten we dat te doen, maar dan zou je een aantal extra moeilijkheden gehad hebben. Je moet dan — waarschijnlijk in het buitenland — naar mensen gaan zoeken die die scenes willen spelen.»

Nollet: «En die serieus willen betaald worden. Over de titel van de tweede film zijn we nog aan het bekechten. Laten we zeggen dat het 'Attack of the Killer Dicks' wordt. 'War of the Dicks' was Gert's titel.»

Veto: Ik denk dat 'Attack of the Killer Dicks' beter zal verkopen, al was het maar door de referentie naar de kultklassieker 'Attack of the Killer Tomatoes'.

Nollet: «Voilà. Het is ook de bedoeling om met die drie films drie verschillende genres te proberen. 'Ruby's Wax' is eerder erotiek-horror, de tweede is meer absurde horror. 'Attack of the Killer Tomatoes' was een beetje mijn startpunt. De film gaat over een klein buitenaards insect dat neerstort op aarde. Het heeft het merkwaardige effect dat het de penis van een man doet afvallen. Die penis wordt een dodelijk wezen dat als je het goed behandelt ongelofelijk genot verschaft. Als je het daarentegen kwaad maakt, heeft dat nare gevolgen. Die penis gaan dus rondkruipen en mensen aanvallen, maar omdat vrouwen er op één of andere manier in slagen die penis kalm te houden, zijn mannen het voornaamste slachtoffer.»

Van Mol: «Die penis springen in ieder gat dat ze tegen komen. Als dat niet van een vrouw is, ontploffen ze.»

Nollet: «Nee, als ze kwaad worden, worden ze roodgloeiend en ontploffen ze. 'Attack of the Killer Dicks' is dus een feministische horrorfilm. Hebben we achteraf gemerkt.»

Van Mol: «De derde film moet extreem-gewelddadig worden, maar wat het precies wordt, staat nog niet echt vast. Ik denk dat we die films moeten kunnen maken met twee à driehonderdduizend frank per film.»

Veto: Hoe hebben jullie de medewerkers van de films opgedoken?

Van Mol: «De mensen die zorgen voor de visuele effects komen van een priveeschool in Antwerpen. The Art Academy. Je betaalt er honderdduizend frank of zo iets per jaar en je leert er grime en hoe je visuele effects in mekaar steekt. Ik ben toevallig met hen in contact gekomen toen één van hen belde om een gigantische Alien voor de Filmbank te maken. Het technisch team komt van Moving Pictures vzw, jonge mensen uit Sint-Niklaas die proberen een intermediair te vormen tussen de professionele wereld en de grote groep van jonge mensen die iets wil doen maar niet aan de bak komt. Die zijn we tegengekomen via Teekl.»

Nollet: «De regie doen we zelf, maar we houden natuurlijk wel rekening met suggesties van mensen met een opleiding.»

Veto: Is er een afzetmarkt voor jullie films? Kan je ze bijvoorbeeld kwijttraken in het videoteekcircuut?

Van Mol: «Ze moeten zo goed zijn dat ze effectief daar terecht komen, dat is ons doel.»

Deuren

Veto: Is dat niet te hoog gegrepen? Jullie moeten van nul beginnen — het zal dus vallen en opstaan zijn — met bovendien nog een heel beperkt budget.

Van Mol: «Nee, dat is proefopname voor Tilt. Uiteindelijk was in die badkamer tien man aanwezig die toch al met film te maken hebben gehad. Als die allemaal één woord zeggen, heb je al gauw een hele zin, hè. Het lijkt me dus niet noodzakelijk dat we alles van film weten. De kameramensen kennen hun job, de mensen van de visuele effects kennen hun job. Die leren ook aan hoe de shots moeten genomen worden om een bepaald effect te bereiken, want het is eigenlijk vooral door de plaatsing van de camera dat je veel kan bereiken met visuele effects.»

Veto: Dat jullie werken met een beperkt budget, betekent dat ook dat jullie invloeden zijn vooral in het obscure lowbudgetwereldje situeren?
Nollet: «Ik denk het niet. Als we invloeden hebben, komen die volgens mij eerder uit de mainstreamhorror, de goede horrorfilms, de klassiekers, 'The Exorcist', 'Alien'.»

Veto: Het kitscherige aspect van de verhalen lijkt toch eerder aan te sluiten bij de interesse van de hardcorehorrorfan?

Nollet: «'Ruby's Wax' is geen kitsch. 'Attack of the Killer Dicks' wel. Het voordeel daarvan is dat je totaal vrij bent om te doen wat je wil.»

Van Mol: «We hebben wel vooraf gezegd dat we in de eerste plaats op de hardcorehorrormarkt moeten spelen. We willen onze film kopiëren op bijvoorbeeld duizend kassetten, en die dan distribueren in vierhonderd Vlaamse en zes-honderd Nederlandse videoteken. Dat moet ons basiskapitaal vormen, waarvan we de kosten betalen en de acteurs. Indien we die duizend stuks verkopen, zouden we twee à driehonderdduizend frank overhouden waar we de volgende film mee kunnen maken. En dan is het natuurlijk de bedoeling om de film verkocht te krijgen in het buitenland. We werden een tijdje geleden trouwens opgebeld door een videomaatschappij. Zij boden aan de synopsis van de eerste twee films — één A4 — mee te nemen naar een grote internationale beurs in Canada en daar te zien of er interesse voor is. Een paar weken later belt een Koreaan die vraagt een optie te nemen op alle films voor Korea. En hoeveel wenst hij daaraan uit te geven? Ja, een paar honderdduizend frank. Dat illustreert toch wel het bizarre feit dat horror blijkbaar deuren opent.»

Boe

Veto: 'Ruby's Wax' mag volgens jullie dan wel geen kitsch zijn, maar jullie lijken toch vooral de nadruk te leggen op het kitscherige aspect van horror. Ik denk bijvoorbeeld ook aan de naam van de filmbank. En dat aksent vind je ook in het gros van recente horrorfilms. Is het genre een parodie van zichzelf aan het worden, of hoort het gewoon erbij?

Nollet: «Ik denk niet dat 'Ruby's Wax' een koddie film zal zijn. Het is gewoon zo dat als je een horrorfilm samenvat in drie, vier zinnen het altijd belachelijk overkomt. Het is de manier waarop het gemaakt en gefilmd wordt die het minder belachelijk maakt.»

Van Mol: «Ik denk dat de grootste horrorenten er een beetje humor insteken om het te relativiseren.»

Nollet: «Het is ook het gemakkelijkst. Het is heel moeilijk om een goede, serieuze horrorfilm te maken. Daarom worden er ook zo weinig dergelijke films gemaakt.»

Veto: Wat is het volgens jou dat horrorfilms aantrekkelijk maakt?

Nollet: «Ieder mens heeft een veld van verwachtingen dat gekreurd wordt door ervaringen, door wat je geleerd wordt, door wat je iedere dag meemaakt. Dat zijn dingen waar je controle over hebt. Een goede horrorfilm begeeft zich op de rand van dat veld en rekt dat een klein beetje uit: hij laat je een stukje meegaan en zet dan een stap die je totaal niet verwacht. Het goedkoopste voorbeeld daarvan is het 'boe'-effect. Je doet een deur open en iemand roept onverwachts boe. Een goede horrorfilm doet dat iets subtieler.»

Satanist

Veto: Maar uiteindelijk gaat 'boe' ook tot mijn verwachtingsveld behoren, en moet je de volgende keer bij wijze van spreken al met een kettingaard verhoeken. Waar is dat het einde, zullen moraalridders vragen.

Nollet: «Die moraalridders hebben ongelijk, want een uitgebreider veld van verwachtingen zal maken dat mensen er beter en kritischer mee kunnen omspringen. Het is niet omdat je dingen toont die in de taboesfeer zitten, dat je daarom slechte dingen doet. Het hangt er ook vanaf hoe je het presenteert.»

Van Mol: «Hoe meer mensen zo'n uitbreiding van hun verwachtingsveld krijgen, hoe meer mensen dat als een vertrouwd veld zullen zien, maar dan ook kritischer zullen worden. Zo van "De boe van die was wel beter", of "Die boe, dat is kunstige boe", zodanig dat je ook op dat gebied veel meer interactie gaat krijgen met het publiek. Het is daarom dus nog niet slechter.»

Veto: Wie is de doorsnee horrorfan eigenlijk? Is dat de langharige satanist die op zijn kamer geknield zit bij een pentagram waaromd zware peniskaarsen branden?

Van Mol: «De echte horrorfreak is een zuchttaardige, timide twintiger of dertiger. Die satanist hoort er ook wel bij, maar dat beeld beantwoordt niet aan het profiel van het overgrote deel van de liefhebbers. Onze winkel is ten dele gespecialiseerd in horrorproducten. Wel, de meeste mensen die dat soort films komen kopen, zijn tips zoals Ruben Nollet.»

Kris Jacobs

De vierde Nacht van de Wansmaak gaat door op dinsdag 21 februari in zaal 6 van Supercity 1. Per film betaalt je 170 fr. de hele nacht kost 600 fr. Het evenement gaat van start om 22.00 u met 'Troma's War', gevolgd door de verkiezing van figuranten voor 'Ruby's Wax'. Daarna worden achtereenvolgens 'Mother's Day', 'Tromabilia' en 'Bloodsucking Freaks' vertoond, respectievelijk om 00.30 u, 02.30 u en 04.30 u. Voor kaarten en meer info: Filmbank, 23.38.17.